

MELANIE LANE

Neurotická alpaka, roztomilý pes,
potrhlá rebelka a uhlazený právník
po stopách ztraceného bratra

Láiska,

CHAOS
A ALPAKA

ROMÁN

metafora

Přeložila Diana Rykrová

Chaotická, potetovaná Chess chce od života jedno jediné: zachraňovat zvířata a poskytnout jim nový domov ve své vlastní chovatelské stanici. Zrovna když její sen začne získávat reálnou podobu, zmizí její bratr Peter. To mu ale vůbec není podobné, protože Peter je – na rozdíl od Chess – miláček rodiny, který se má navíc za čtyři týdny ženit. Chess dlouho neváhá a vydává se ve své staré VW dodávce bratra hledat. Spolu s ní na cestu vyráží její pes Mango a Ross, alpaka s poruchou chování, která trpí strachem ze ztráty a odloučení a ráda vydává pronikavé výkřiky.

Jako by auto nebylo už tak dost plné, k pátrací skupině se připojuje ještě Matthew Brady, Peterův nejlepší kamarád, uhlažený právník, přednostně zaměřený na svou kariéru, který celý den nosí oblek a všechno ví nejlíp! Jestli s sebou ale Chess někoho nechce, pak je to on, protože je nejen jízlivý měšťák a pitomec, ale zároveň je součástí její minulosti, na kterou není zrovna dvakrát hrdá. Během pátrání po Peterovi se ti dva brzy mezi sebou začnou ostře špičkovat – ale taky to mezi nimi pořádně jiskří.

Netrvá dlouho a Chess si přestává být jistá: Chce Matta uškrtit, nebo by ho raději políbila? A jaký motiv měl k téhle cestě samotný Matt? Vážně jde o Petera, nebo se Chess snaží navést na falešnou stopu?

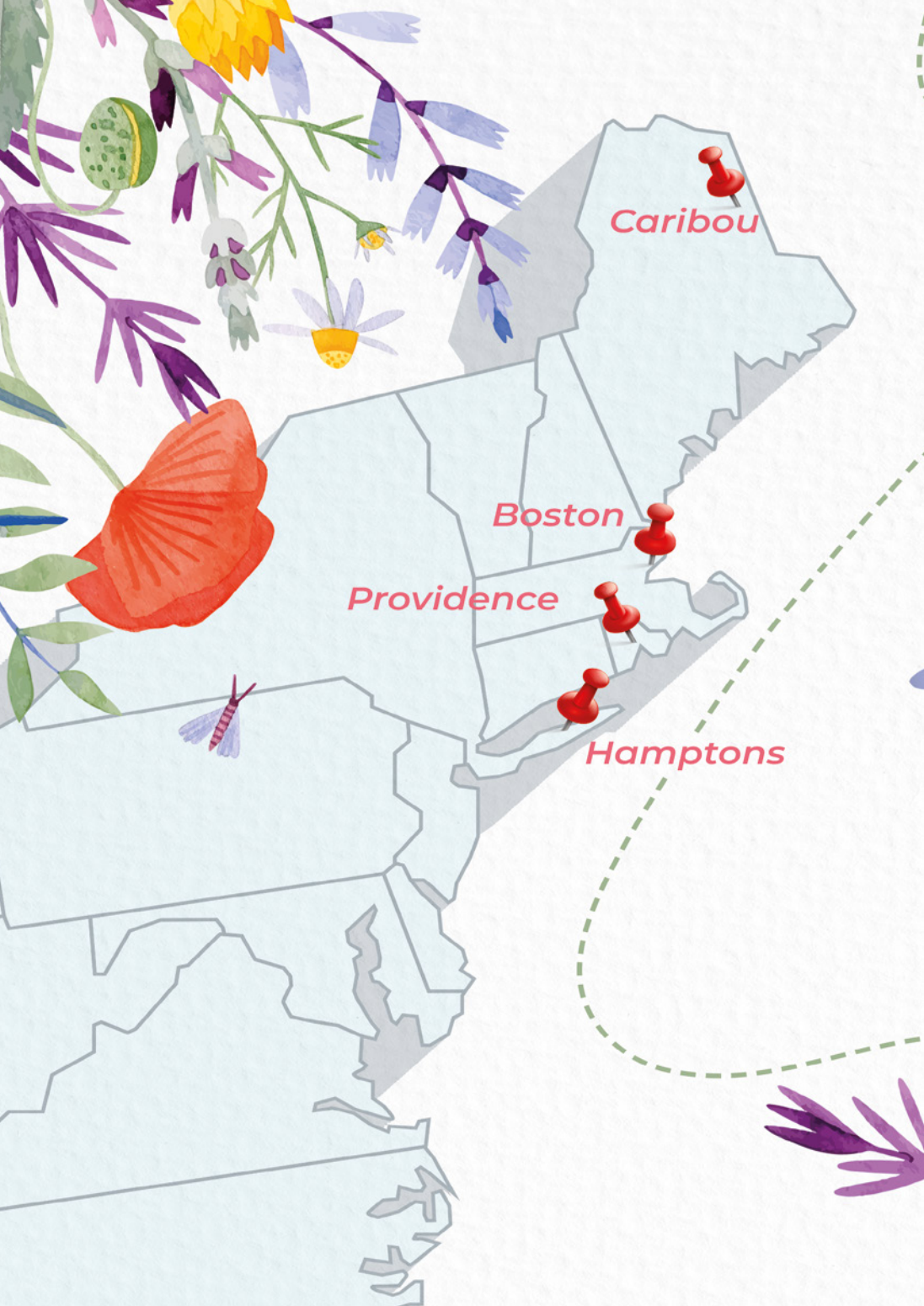
„Při čtení téhle knihy si ani neuvědomíte, jak čas letí, a najednou jste v polovině. Hlavní hrdinka je chaotická, trochu bláznivá a zatraceně sympatická.“

„Roadtrip, blízkost zvířat a láska k nim, alpaka, psi, to prostředí, interakce hlavních hrdinů a humorný a lehký styl psaní pro mě z této knihy udělaly vrcholný zážitek!“

— čtenářské ohlasy z [Goodreads.com](https://www.goodreads.com)

Liska,
CHAOS
A ALPAKA

Caribou

Boston

Providence

Hamptons

POJĎME
SE ZTRATIT!

MELANIE LANE

Lisťka,
CHAOS
A ALPAKA

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Láska, chaos a alpaka

Copyright © Melanie Lane. Running Wild – Liebe, Chaos und Alpaka.

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023 (Published with more;

»more« is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

Translation © Diana Rykrová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-883-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-882-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5322-0 (print)

Mamince

Dala jsi mi víc než jen lásku k tetování.

Jsi nejsilnější žena, kterou znám.

Děkuji ti za všechno. Z celého srdce.

S láskou

Mel

*Budeš-li milovat
hurikán
v mých očích,
zasloužíš si
vesmír
v mém srdci.*

Gemma Troy

Rapitola 1

Chess

„Mango! Ne!“ vykřikla jsem, ale už bylo pozdě.

Jakmile Mango zavětril vodu, byl veškerý jeho výcvik i šest měsíců školy pro psy ty tam. Prostě běžel tak rychle a tak daleko, aby se mohl s hlasitým šplouchnutím břicha o hladinu vrhnout do vody.

Evidentně mu ani trochu nevadilo, že konkrétně v tomto případě šlo spíše o smradlavou, slizkou louži. Mně to naopak vadilo velmi, protože jsem byla koneckonců tou, která ho bude muset večer za doprovodu hysterických scén a neutuchajícího kňučení zvedat do vany. Rybníky miloval, vanu nikoli.

„Pamatuj, nesnášíš koupání!“ hulákala jsem na něj, zatímco jsem rukou šátrala po vyzvánějícím mobilu.

S pohledem stále upřeným na Manga jsem odemkla tu ztracenou věc a hovor přijala.

„No?“

„Francesko?“

Kruci. V nitru jsem zaúpěla a napočítala do tří. „Teď není zrovna ta nejvhodnější chvíle, mami.“

Koutkem oka jsem zahlédla Manga, jak si prohlíží mobil u mého ucha, a vzpomněla jsem si na slova své kamarádky Niny, když viděla Manga poprvé: „Přísahám, Chess, tenhle pes je ve skutečnosti člověk uvězněný v psím těle.“

Jakmile by zjistil, že už ho nehlídám, udělal by Mango určitě něco, co bych si pak vyžrala já. Takže jsem se pokradmu připlížila k jezírku a pohrozila mu zdviženým ukazováčkem.

Nastražil uši a můj přísný pohled mi lhostejně opětoval.

„Tak z toho nejvhodnější chvíli udělej, Francesko.“

„Mami, prosím tě, přestaň mi tak říkat, už tisíckrát jsem tě prosila, abys...“

„Tvůj bratr je pohřešovaný.“

„Počkat. *Cože?*“

„Tvůj bratr je pohřešovaný,“ zopakovala a tentokrát jsem znamenala lehké chvění v jejím hlase, „už pět dní.“

„Jak to myslíš, *pohřešovaný?*“ Musela jsem se přeslechnout.

„Francesko, myslím to tak, že o Peterovi už pět dní nikdo nic neslyšel.“ Ztěžka vydechla. „Je pohřešovaný.“

„Ale...“

„Fiona pláče u nás v obýváku, o Peterovi nic neví ani tvůj otec, ani Matthew.“

Copak se Peter s Mattem před dvěma dny nedomluvil, že půjdou nakupovat oblek? Matně jsem si vybavila několik týdnů starou zprávu z whatsappu. Koneckonců jeho svatba se Zlou čarodějnici ze Západu se měla konat za čtyři týdny.

„A on není v kanceláři?“

„Už pět dní nebyl v kanceláři!“ Její hlas zněl stále pronikavěji.

To mě zarazilo a na chvíli jsem zapomněla na Manga, který se mezitím s chutí vyvážel v kalné bahnité vodě mělkého rybníka.

„A Matta nenapadlo, že by nám to měl říct?“

Matka zamlaskala jazykem. Jak já nesnášela, když tohle dělala. „Dobře víš, jak jsou oba zaneprázdnění, Francesko.“

Protože mají normální práci. Tak tak ta slova zadržela, ale věděla jsem jistě, že je měla na jazyku.

„Vezmu Manga domů a pak se u něj v kanceláři zastavím.“

Když uslyšela jméno mého psa, tiše si odfrkla. Mámě se Mango hnusil, a už jen proto jsem svého chaotického čtyřnohého přítele milovala ještě o něco víc.

„Nemyslíš, že tvůj bratr je důležitější než nějaký zaběhnutý...“

„Měj se, mami.“ Bez ohledu na její poslední slova jsem rozhovor ukončila. Ať už chtěla říct cokoli, stejně by to skončilo hádkou. A já měla v tuhle chvíli očividně důležitější problémy než nefunkční vztah s matkou.

Krátce jsem se poohlédla po Mangovi – pořád v rybníku – a vytočila Mattovo číslo. Matthew Brady, nejlepší kamarád a obchodní partner mého bratra.

Telefon začal vyzvánět a pak jsem uslyšela známý hluboký hlas s lehkým jižanským přízvukem, který se Matt vždycky snažil potlačit.

„Chess.“

„Matte.“

„Rád tě slyším. Proč voláš?“ Takže takhle to chtěl celé smést ze stolu? Ok.

„Nechtěl bys mi vysvětlit, proč mi právě hystericky volala moje matka, že se můj bratr už skoro týden pohřešuje?“

Matt si na druhém konci linky povzdechl. „Protože to tak je?“

„Co?“

„Už několik dní jsem o něm neslyšel. Minimálně pět,“ dodal, „možná i sedm. Nezvedá ani mobil.“

„Děláš si ze mě prdel!“

„Nedělám.“

„Byl jsi už u něj v bytě?“

Mango si vybral přesně ten moment, aby přiklusal a přímo vedle mě se otřepal.

„Mango!“ V zoufalství jsem se snažila uskočit. „Ty nevděčná potvoro!“

Na druhém konci linky panovalo hrobové ticho.

„Matte?“

Zdálo se mi, že slyším jeho tichý smích.

„Ano, Chess?“

„Mohl bys prosím ještě jednou zopakovat svá poslední slova?“

„Kdo je Mango?“ zeptal se a v jeho vlase byl patrný skutečný zájem.

„Můj pes.“

Shlédla jsem dolů na svého malého čtyřnohého kamaráda s velkýma modrýma očima a příliš odstávajícíma ušima. Mango na mě vrhl omluvný pohled. Pohled, který jsem mu rozhodně nevěřila. *Fajn pokus, kámo.*

Přesto jsem se na něj nedovedla zlobit dlouho.

„Panička tě miluje,“ zašeptala jsem a sklonila se, abych ho pohodladila po zablácené hlavě. „Stejně tě ale večer vykoupu.“

Znovu jsem se narovнала.

„Takže – Peter?“

Matt si povzdechl a v duchu jsem viděla, jak si rukou prohrábl své věčně rozčuchané pískově blond vlasy.

„Byl jsem v jeho bytě. Vypadá, jako by ho opustil, Chess.“

„Jak to myslíš?“

„Ať zmizel kamkoli, určitě měl naspěch. Všude je poházený oblečení, ve dřezu špinavý nádobí... jeden velký chaos. Vypadá to, jako by byl na útěku.“ To s tím útekem byl vtip. Přesto ve mně Mattova slova vyvolala jistý neklid. Peter nebyl někdo, kdo by jen tak zmizel.

To se mému vždy dokonalému, stylovému bratrovi ani trochu nepodobalo. Již skutečně lehce znepokojená jsem naznačila Mangovi, aby běžel k autu.

„Stavím se.“

„Chess, ne...“

„Brzy na viděnou, Matte.“

A tím se Matt oficiálně stal již druhým člověkem, se kterým jsem dnes uprostřed slova přerušila hovor. Ale budiž. S Matthewem Bradym už se nějak vypořádám. On byl tím menším zlem. Zato moje matka...

Otevřela jsem zadní dveře své staré dodávky značky Volkswagen a zašátrala po ručníku, abych Manga aspoň trochu očistila, než roznese bláto po celém interiéru a zanechá stopy i na dvou starých kožených sedadlech mého mini busu. V případě Shermana – tak jsem autobus pokřtila – jsem měla opravdu šťastnou ruku. Jeden z Nininých přátel ho našel na vrakovišti. Moje nejlepší kamarádka mě o tom okamžitě informovala a jen o pár hodin později jsem se stala hrdou majitelkou vozu, na první pohled zcela jasně určeného k nekompromisní demolici.

„Panička tě má ráda,“ zopakovala jsem tiše a otřela mu břicho do sucha. Jak jsem ho milovala! Od chvíle, kdy jsem Manga před třemi lety zachránila, stali jsme se nerozlučnou dvojkou. K velké nelibosti mých rodičů. Ostatně spousta věcí v mém životě byla k jejich nelibosti. Včetně mě samotné.

Naše představy o tom, jaký život bych měla vést, se už dlouho rozcházeły.

K šestnáctým narozeninám mi dali zákoník. K osmnáctým svetr s logem Harvardu a ve dvaceti, kdy už jsem definitivně pohřbila všechny jejich sny, mi matka sdělila, že „si přeje, abych si konečně přestala hrát se psy a začala se svým životem dělat něco smysuplného“.

Takže zhruba tolik k tématu podpory v domě Archer-Bishopových.

Rodiče ze mě chtěli udělat právníčku. Stejně jako byli táta a Peter. Když to nevyšlo a já se rozhodla pro psychologii, chytla matka druhou mízu. Sama psycholožka – přesněji řečeno manželská poradkyně – toužila, abych nastoupila do její praxe. Během studia jsem však rychle pochopila, že mám raději zvířata než lidi. Takže jsem ve druhém semestru změnila obor a přešla na psychologii zvířat. Konkrétněji řečeno chování a chov zvířat. Brownova univerzita nabízela spoustu skvělých online kurzů. Psychologie i nadále zůstávala součástí mého studia, a to v rámci kurzů jako: Úvod do psychologie člověka, Základy psychologie nebo Abnormální psychologie. Já osobně jsem ovšem jednoznačně kladla největší důraz a vkládala nejvíc vášně do psychologie zvířat. Od té doby jsem byla největším zklamáním, jaké kdy naše rodina zažila.

Když k tomu připočteme má četná tetování, můj – budeme-li brát v potaz slova matky – příliš svobodomyšlný styl oblékání a skutečnost, že jsem se ani nedotkla svého svěřeneckého fondu, muselo zkrátka tu a tam padnout slovo ostuda. Byla *ostuda*, že jsem takhle promarnila studium. Byla *ostuda*, že jsem se nakonec přece jen nestala právníčkou. Byla *ostuda*, že už jsem nebyla tolik jako Peter.

Doba, kdy mi podobné výroky ubližovaly, byla ale dávno pryč.

Ve dvaceti jsem se odstěhovala a začala si hledat práci na částečný úvazek. Tak jsem se dokázala uživit sama a nebyla jsem závislá na penězích rodičů. Penězích, které pro mě stejně nikdy nic neznamenaly. K jednadvacátým narozeninám jsem dostala malé dědictví po babičce Marianne. Abych se udržela nad vodou, stálo v závěti. Zatímco moji rodiče, jejichž vztah s babičkou Mari byl pod bodem mrazu, vyšli naprázdno, já a Peter jsme každý zdělili další svěřenecký fond. Zpočátku jsem se necítila úplně dobře, když jsem věděla, že někde v bance leží malé jmění, se kterým

ovšem budu moci disponovat, až mi bude třicet a až budu „z nejhoršího venku a budu vědět, co od života chci“. Ale babička Mari znala mě i můj sen a já jí byla vděčná za duševní a nyní i finanční podporu, kterou mi poskytla i po své smrti. Bože, jak se mi po ní stýskalo! Ona jediná mi rozuměla. Ona a Peter. Ale s Peterem... náš vztah se v posledních letech dost zkomplikoval.

On byl špičkový právník z Bostonu, vždycky v předjížděcím pruhu. A já? Nepotřebovala jsem značkové tašky ani drahá auta. Jediné, na co bych použila peníze našich rodičů, by bylo splnění mého snu – snu o vlastní chovatelské stanici.

Platící hosté by penzion udržovali v chodu a já bych se tak mohla starat o opravdu těžké případy: Zvířata, která už nikdo nechtěl, nebo taková, která byla traumatizovaná a obtížně umísitelná. Ošetřila bych je a opečovala a pak bych jim našla nějaký pěkný domov. Jenže rodiče mi peníze odmítli dát.

Jestli budeš mít tenhle bláznivý nápad i v pětadvaceti, pak jsou peníze tvoje.

V téhle fázi rozhovoru jsem se mámě vysmála do obličeje a odešla. Nepotřebovala jsem její peníze. Dokážu to sobě i jim a babička Mari bude hrdá na to, že se mi podaří splnit si sen i bez její pomoci. Nebála jsem se tvrdé práce a v tom, co jsem dělala, jsem byla dobrá. Opravdu dobrá. Hlídáním psů to všechno začalo a pak jsem náhodou narazila na veterinární ordinaci doktora Chena.

Starý muž s kulatým, laskavým obličejem si okamžitě všiml, že mám ke zvířatům pozoruhodný vztah. Poznal můj talent, když jsme k němu s Ninou přivedly vyděšeného toulavého psa v hodně špatném stavu. Tři asistentky, včetně doktora Chena, se snažily psa uklidnit, ale podařilo se to jen mně. Mluvila jsem k němu, vyprávěla mu o sobě a o svém studiu a pomalu jsem se k němu přibližovala, až mi dovolil, abych se ho dotkla a pohládila ho. A potom se

pejsek nechal vyšetřit. Dokonce se podvolil i injekci a celou dobu upíral své velké hnědé oči na mě. Od té doby jsem se stala tajnou zbraní doktora Chena. Kdykoli měl obtížný případ, na kterém se zasekl, zavolal mi. A doporučoval mě ostatním. Práce v ordinacích mě bavila a byla lukrativní. Manga jsem už několikrát vzala do ordinací s sebou a můj čilý čtyřnohý přítel tak mohl podrobit svůj výcvik na terapeutického psa praktické zkoušce. Většinou zvířata pomáhala, když bylo v místnosti další, zcela klidné zvíře, ze kterého nevyzařoval absolutně žádný stres. Uvolnilo je to a mně to usnadnilo práci. Kombinace psího babysittingu a práce v ordinaci se zasloužila o to, že jsem si vydělala peníze – a to celkem slušné – a zároveň získávala cenné zkušenosti pro své vlastní plány. Kromě toho jsem byla celý den se zvířaty, obklopená zvířaty... co víc si přát? Já jsem si tedy nic lepšího představit nedokázala. Zvířata mě milovala a já milovala je.

A právě taková láska nás s Mangem svedla dohromady. Kruť lidé přivázali štěně řetězem ke stromu u dálničního odpočívadla a nechali ho tam. Našla jsem ho tam v lijáku, kňučící a špinavé, a vzala ten malý, třesoucí se uzlíček k sobě. Vlastně jsem ho měla odnést do útulku, ale Mangovy velké, nezvykle modré oči mě od toho odradily. Byla to láska na první pohled. Samozřejmě jsme si s Mangem museli na novou situaci nejdříve zvyknout, vždyť jsem byla koneckonců studentka a měla dvě práce na částečný úvazek, ale Mango byl prostě úžasný. Bez problémů se přizpůsobil mému rytmu a směl mě doprovázet do jednoho z mých dvou zaměstnání. Dokonce se mnou mohl dvakrát týdně chodit na přednášky, protože moje přednášející byla naprostý poklad. Když jsem se studiem skončila, proměnily jsme s Ninou náš studentsko-profesorský vztah ve skutečné přátelství. Byla jen o necelých jedenáct let starší než já a v posledních letech se stala jednou z mých nejbližších kamarádek.